

A decisió has travessat les mans i m'has arrapat les costelles,
d'allà estant

et balanceges, amb molta força.

Adormida, jo te les miro,

les mans,

aquí pessigant-me i també

quan feinegen o recullen

sediments.

Vas fent pilons sobre la meva pell

avui és de nit

i la certesa, massa violenta.

• Spitting Ash

CENDRA

• David Caño i Gisela Arimany

• *Poesia, visuals i electrònica*

from a Very

Ancient Sadness

La casa, oberta pel mig,

acull l'inforn estroboscòpic,

a l'altra banda del riu, tan negre,

amb tota la foscor a la línia allargada dels ulls,

a l'ombra de l'idioma, les llengües

es passen pastilles i els dits entren a la boca

per xuclar el rosa-cristall.

Algú, suat,

contempla, amb certa desesperació,

com els ulls de les ales dels àngels

li retornen la mirada. Tot passa allà,

entre figures mig esborrades

Presentation

-
What memories inhabit these centuries-old walls?
How do their voices resound? If you could trace just one
wound with your finger, what dress would you wear?
Clay is only the landscape when identity shifts—you can pierce
through your own body and embrace a bastard
choreography— the sacred that for which you would lie again.

You feel the beat in repetition, and perhaps it's only
tachycardia. Ultimately, we are all children of a
genocide— that's why desire hurts so much.

Error, failure, deformation—this is our only hope.

Synopsis

-
“*Spitting Ash from a Very Ancient Sadness*” is an art installation combining audiovisuals, music, and poetry performance. Poetry, image, synthesizer, and live performance come together as David Caño and Gisela Arimany create live scenes that dissolve the boundaries between identity, memory, thought, and landscape.

Performance

Tu també tens foradat el pit.

Veus l'inici?

supura resina

l'amor, el bosc,   cau

per sota la pell morta, tan a prop de la commissura dels llavis

I sé que no et tu, sinó jo

qui tempta i provoca.

qui s'asseca la pell

a la cara fosca de la muntanya,

doncs la llum no m'hi cap

en aquesta davallada nostra.

M'arrossego.

-
Improvised electronic sounds from a live synthesizer shape a space that becomes home, landscape, subconscious. Meanwhile, like a ritual, the bodies move between poetic word and projected image. The piece includes the video poem “Pruenca”, winner of the 2025 Ester Xargay Award. David Caño, poet and performer with a long artistic path, and Gisela Arimany, a multidisciplinary artist merging poetry, audiovisuals, and performance, speak of contradiction, of blurred zones, of what remains after devastation — the ash as a dust that covers everything, rises from within, contracts and releases, like the sacred — all at once.

Detroit 1980, Berlin 1988.

La llibertat és un descampat

on les ombres es fan companyia,

formigueja la tremolor molt endins, sense res més,

només present, sense ideologia,

políticament, alça els ulls,

la lluna roja de Miró

en el tapís del cel estrellat, sense sostre, sense ni cicatriu, el
quadrat negre a la mà,

el vers proscrit tatuat a la cuixa,

Galeria Tretiakov, Moscó,

l'aura

d'alguna cosa que torna, espectral,

que quasi desapareix en la seva immanència,

la humitat dels murs penetra la pell,

fang, saliva, el terra moll, mercuri

regalima pel pit, vessen remordiments

The installation

-

A floor covered in black clay, a bed dwelling among volcanic remnants, three chairs, a container with ash and the video poem of the deserted house projected in a continuous loop: this is the artistic landscape of Spitting Ash from a Very Ancient Sadness.

The scenography is conceived as an autonomous installation, a space that can remain after the performance as a continuation of the poetic gesture.

Technical needs

-

Black background and black floor. Minimum dimensions: 3m x 2m.

Clay floor.

Installation of a bedspring, preferably hanging on its edge above the stage, as if levitating.

Screen or area for projection behind the scene.

Small screen in front of the stage, or space above, for projecting subtitles.

Provided by the organizer:

2 Shure 58 microphones or similar, with stands

1 keyboard stand

Soundboard with one jack input and two XLR inputs

Cabling and power points

Three front lights and two backlights

Smoke machine

2 projectors with HDMI

2 music stands with light for reading poems

Provided by the artists:

Roland JD-XI synthesizer (jack output)

Boss VE-20 Vocal Performer (voice effects – XLR in/out)

MacBook for audio and video output

Artistic Team

-
David Caño, a Barcelona-based poet and cultural critic writing for several specialised magazines, and Gisela Arimany, a multidisciplinary art educator and experimental performance artist based in La Garrotxa, join forces in this project after receiving the 2025 Ester Xargay Award for their videopoetry work. Together, they explore the intersection of poetry, electronic music, and visual arts through a collaborative practice that expands across disciplines.

Gisela Arimany

(Les Planes d'Hostoles, 1983)

Multidisciplinary artist and poet. Co-creator of UnVentilador poetic production company. Winner of a Baldori Reixac Award for "Arrela't", a project combining contemporary art and poetry.

She has performed across Catalonia and Europe with shows uniting territory, poetry, electronics, and video art. A self-taught musician, she is the founder and director of the poetry and new languages festival "Magmàtica"

(www.magmatica.cat), launched in 2025.

She experiments across poetic, audiovisual, visual, sound, and bodily projects.

David Caño

(Barcelona, 1980)

Author of nine poetry books and recipient of multiple literary awards, including the 2019 Jocs Florals de Barcelona for his collection A Beautiful Body to Destroy. A constant presence on stage, either solo or with the musical group Ovidi4, he has explored his most organic, physical side through extreme performances and his most experimental facet with Gerard Altaió in Nois Tutú. His latest musical project, Da::Ma, blends electronic, noise, and poetry. In 2025, he published Barcelona Calamidad (Sthendal Books).

Quan el negre profund és un
forat que no té centre _ i el cos
clava el seu desaparèixer massa
alt, massa fort, sense retorn _
sense motiu, potser com una
absència que t'acull al lloc
fronterer _ saber-ne el límit no en
treu el pes _ intentar _ i moure
sang _ i en dorms _ encara _ un
paisatge rendit _ uns ulls malalts
_ idea que no avança dins els
filaments d'aquesta casa _ sota
la pell el crit tatuat també
perfora _ encara _ bassals de
mercuri cobreixen el riu tan
ample _ amb totes les veus _ al
punt exacte on s'enfila l'abandó
en el moment que els dits
deixen anar _ l'espai cau i es fa
enorme _ el silenci s'arrapa a les
sis parets _ l'estridència al
sotabosc _ el blau s'imposa _
s'accelera _ el camí s'estripa amb
els nostres passos dins _
marques al cos _ llepades _ foc
il·lumina _ Berlín _ s'alça el tecno
sobre l'estructura de les costelles
_ col·lapsen les elèctriques _ els
bits _ les noves catedrals són
polígons allunyats _ naus mig
derruïdes _ cares d'ansietat _
amb el vermell sortint de la
comissura dels llavis _ es taca
tota la història _ cremen els
carrers on amagar-se _ la boira
omple tota possibilitat _ la ràbia
és el 808 al fons de la devastació
_ allà en un aeroport en runes _
dins el que queda s'hi esborra la
presència _ exilis _ la tendresa
asseguda a un costat del dir _ si
arrenca un i només un tros d'allò
que és _ si l'instant mata ja els
pretextos _ quan la pressió
infarta al coàgul _ a dins del
cervell _ tremolor _ a fora estem
a punt pel col·lapse _ em mires _
es desdobra la identitat a les
restes del túnel on vam desapar
_ raigs de llum precipitant-se _
torna l'ofensiva _ Hiroshima al
cor _ al subterrani del diseg _
sota la cicatriu _ tecnologia de la
mort _ al pensament _ boscos
desforesten _ l'esperança
quebrant _ la pluja sobre arbres
caiguts _ l'electrònica comença _
les bombes cauen _ algú viatja a
Nova York _ no hi ha forat _
supura la violència del fons de
les entranyes _ quan ja no
queda res _ Només una nit _ és la
nit _ mira _ ens podíem cremar
els ulls _ Sota les pedres _

Ella creua la plaça i pensa que no hi ha vist mai tanta
boira.
És més alt, més guapo, més calb, que per Instagram.
Samarreta Black Flag.
Debí darte més.

Contact

- **Gisela Arimany**

giselaarimany@gmail.com
676855560

David Caño

davidcc01@gmail.com
657847551

Contacte tècnic_

Rubén Taltavull

rubentaltavull@gmail.com
616412201